

S. PROSPERI

AQUITANI

. EPITAPHIUM NESTORIANÆ ET PELAGIANÆ HÆRESEON.

*(Nestoriana hæresis loquitur.)***197** ^b Nestoriana lues ° successi Pelagianæ, **A**Quæ tamen est ^d utero prægenerata meo.

Infelix miseræ ° genitrix et filia natæ,

Prodivi ex ipso germine quod pepererit.

Nam fundare arcem meritis prior orsa superbis,

^f De capite ad corpus ducere opus volui.Sed mea dum ^g proles in summa armatur ab imis,

Congrua bellandi tempora non habui.

198 Et consanguinæ post tristia ^h vulnera fraudis,

Aspera conserui prælia fine pari.

Me tamen ⁱ una dedit victam sententia letho :Illa volens ^j iterum surgere ^k bis cecidit.

^a Scriptum post damnatam hæresim Nestorii in concilio Ephesino anno 451, Augustino jam mortuo.

ARGUMENTUM. Ad Massiliensium rursus invidiam inducitur hæresis Nestoriana, deplorans suam et Pelagianismi exterminium: eamque illius assignans causam qua non satis immunes essent Semipelagiani.

^b Nestoriana lues. Nestorius episcopus Constantinopolitanus suam divulgavit hæresim paulo post damnatos Pelagianos, circa annum 429. De sensu totius distichii vide Admonitionem præviam: cui in omnibus assentitur Doct. Lovan. et ex interprete Gallo transcribit: quem tamen ipsius Epitaphii scopum non vidisse suspicatur.

^c Successi nempe temporis ordine. Doct. Lov.

^d Utero prægenerata. Sic editi omnes Lugd., Lov., Duac. et Colon. Doct. Lov. legit *progenerata*, nelectionem nostram rejicit; notatque agi de ordine rerum et naturæ. Gallus legit (ait ille) *prægenerata*, quod quidem haud abludit ab auctoris phrasi, cui familiaris est hæc in verborum compositione præpositio: sed vulgatum est Latinius, minusque insolens.

^e Genitrix et filia: ea ratione quæ huc usque indicata est. Doct. Lov.

^f De capite ad corpus. Id est, cum justitiam quæ non gratuitum Dei donum esset, sed humanis meritis compararetur stabilire vellem, a Christo, qui Ecclesiæ caput est, initium ducere volui, et ab eo ad fideles, qui Christi corpus sunt, gradum facere: primum nempe astruendo de Christo; quod ejus electio ex prævitiis arbitrii meritis esset; ac tum idem inferendo de Christianis. Revera namque Christi electio exemplar est illius, quæ *elegit nos in ipso ante constitutionem mundi* (Ephes. 1, 4). Unde et eo argumentandi ordine Augustinus a Christo ad cæteros electos in extremis suis opusculis Pelagianismum, seu ultimo clavæ ictu confecit, ac simul in antecessum Nestorianismum damnavit. Doct. Lovan.

^g Proles. Hæresis Pelagiana. In summa ab imis. Id est, ab electis incipit, ut stabilita illorum electione ex arbitrii meritis, idem de Christo concludat. Doct. Lov.

^h Vulnera fraudis. Id est, post Pelagianismum jam

Mecum oritur, ^l mecum moritur, mecumque sepulcrum

Intrat, et inferni carceris ima subit.

Quo nos præcipites insana superbia mersit,

Exutas donis, et tumidas meritis?

Nam Christum pietate operum et mercede ^m volentes

Esse Deum, in capitis fœdere non stetimus;

Sperantesque animi de libertate coronam,

Perdidimus quam dat gratia justitiam.

Quique igitur geminæ miseraris busta ruinæ,

Ne nostro exitio consociare cave.

Nam si quæ Domini data munera sero fatemur,

Hæc homini credis debita, ⁿ noster eris.

B proscriptum a sede apostolica, synodis Africanis ac Palæstina, denique universe ab episcopis qui horum sententiæ in sua quisque Ecclesia subscripserant, etiam ante synodum Ephesinam, puta sub Zozimo PP. Doct. Lov.

ⁱ Una sententia. In concilio generali Ephesino in quo damnatus Nestorius, simulque Pelagiani, qui ab Ecclesia jam damnati se cum eo conjunxerant. Ex quo patet (ait Doct. Lov.) hoc epigramma post alia duo conditum esse, utpote jam e vivis erepto Augustino, qui hanc synodum non vidit.

^j Iterum surgere. Suscitante potissimum Juliano illo Eclanensi, ac manum porrigente Nestorio Constantinopolitano. Doct. Lov.

^k Bis cecidit: semel per sententiam sedis apostolicæ cum synodis et episcopis supra dictis, ac iterum per Ephesinam, qua cum Nestoriana denuo proscripta est. Doct. Lov.

^l Mecum moritur. Hactenus Pelagiana quamdam adhuc vitam servaverat, damnata jam quidem, at nondum damnationi acquiescens, semperque aliud adhuc iudicium Ecclesiasticum, puta in synodo œcumenica exoptulans. Verum hac Ephesina illi os oclusum est, fractaque audacia; ac tandem serio Ecclesia excessit. Unde hactenus Augustinus dixerat, *causa finita est, sed error utinam aliquando finiat*. Serm. 2 de Verb. Evang. pag. 640, in fine sermonis. Doct. Lov.

^m Volentes: ambæ scilicet. Nam in illo de Christo dogmate etiam Pelagiani Nestorio consensisse scribuntur. Doct. Lov.

ⁿ Noster eris. Sive Jesum existimans suis meritis Filium Dei factum fuisse, ut Nestorius; sive, ut Pelagius, gratiam nobis secundum merita nostra dari. Iterum in cauda aculeus (observat Doct. Lov.) quo Massilienses non solum Pelagianis, sed et Nestorianis junguntur, ob communionem dogmatis de gratia et electione ex meritis. Sumptum autem videtur istud, *noster eris*, ex Æneid. II, ubi his verbis Sinonem Priamus in civitatem recipit. Sumpsit vero ipse poeta, ut notant interpretes, ex formula imperatoris Romani, transfugam in suam fidem recipientis.